

vælgelighed kun blev afgivet 21 af de nødvendige 34, blev Spaniens Genvælgelighed vedtaget med 44 af 54 afgivne Stemmer. Den 17. September 1934 valgte Forsamlingen derefter Chile, Spanien og Tyrkiet. Af 53 afgivne Stemmer opnaaede Chile og Spanien hver 51, medens Tyrkiet opnaaede 48 Stemmer. De nævnte tre Lande erklæredes herefter for valgt. Siden de gældende Reglers Vedtagelse i 1926 har de ikke-permanente Raadsmandater været besat som følger:

1926—1927: Belgien, Czekoslovakiet, Salvador,

1926—1928: Colombia, Kina, Nederlandene,

1926—1929: Chile, Polen, Rumænien,
1927—1930: Kuba, Finland, Kanada,
1928—1931: Persien, Spanien, Venezuela,
1929—1932: Jugoslavien, Peru, Polen,
1930—1933: Guatemala, den Irske Fristat, Norge,

1931—1934: Kina, Spanien, Panama,
1932—1935: Czekoslovakiet, Mexico, Polen,
1933—1936: Argentina, Australien, Danmark, Portugal,

1934—1937: Chile, Spanien, Tyrkiet.

Angaaende Portugals Valg til den ved Forsamlingens Resolution af 9. Oktober 1934 oprettede ekstraordinære Raadsplads henvises til Beretningen for 1933, Side 16.

VI. Retlige og konstitutionelle Spørgsmaal.

1. De Delegeredes Fuldmagter.

Det har gennem Aarene vist sig, at de forskellige Regeringer ikke anmelder deres Delegerede paa Folkeforbundets Forsamling paa ensartet Maade. I September 1934 havde saaledes de paa Forsamlingen repræsenterede Stater akkrediteret deres Delegerede som følger:

- a. 25 Stater ved Fuldmagt fra Statsoverhovedet,
- b. 1 Stat ved Fuldmagt fra Udenrigsministeren,
- c. 7 Stater ved Akkreditiver udstedt af vedkommende Myndigheder (Ministerpræsidenten, Udenrigsministeren, Generalguvernøren eller Myndigheder, der var delegeret af en Minister),
- d. 9 Stater ved Skrivelse eller Telegram fra Udenrigsministeren,
- e. 10 Stater ved Meddelelse fra den faste Delegerede ved Folkeforbundet, skønt denne selv var Delegeret paa Forsamlingen,
- f. 2 Stater havde endelig anmeldt deres Delegerede paa anden Maade, den ene ved Skrivelse fra en Sekretær ved Delegationen paa Forsamlingen, den anden ved Skrivelse fra en Sekretær i et Regeringskontor.

Forsamlingens Udvalg til Fuldmagternes Prøvelse rejste i Aar Spørgsmaalet om, hvilke Krav der burde stilles til de Delegeredes Fuldmagter, og paa Forslag af Bureauet henviste Forsamlingen Sagen til 1. Udvalg, der nedsatte et Underudvalg, som mente, at man i Princippet ikke burde fjerne sig for langt fra den Praksis, der følges ved internationale diplomatiske Konferencer, hvor det i Reglen er Statsoverhovedet, der udsteder de Delegeredes Fuldmagter. Selv om man paa den anden Side vilde indrømme, at der ikke skulde stilles alt for stive Krav, mente Udvalget, at man gik over Grænsen ved at nøjes med Anmeldelser som de ovenfor under e. og f. nævnte. Heller ikke de under d. opførte vilde i Almindelighed være tilstrækkelige som Fuldmagt. Det erkendtes, at der kunde foreligge særlige Omstændigheder, hvor Udvalget til Fuldmagternes Prøvelse kunde lade sig nøje med et Telegram, f. Eks. under en Ministerkrise eller hvis den behørigt udnævnte Delegerede blev syg, men i Almindelighed var en saadan Fremgangsmaade ikke regulær.

Skønt der hidtil ikke i Forsamlingen er gjort Indsigelse mod disse forskelligartede Former for de Delegeredes Udnævnelse, hvoraf nogle i Udvalgets Betænkning